

La modificació del PIRMI: contra els més febles

Dij, 1/09/2011 per Justícia i Pau

[Justícia i Pau](#)

Xavier Merino, membre de Justícia i Pau de Girona

El 29 de juliol el DOGC va publicar la Llei de mesures fiscals i financeres aprovada pel Parlament l'anterior dia 20. La més visible d'aquestes mesures, que es va aplicar immediatament, va ser el canvi en el sistema de pagament de les PIRMI amb tot el desconcert i els problemes que ha causat en els perceptors de la prestació. El canvi, d'entrada, es va justificar per la necessitat de detectar els possibles fraus dels qui la reben, que deien que podia arribar a ser del 25%, mentre que les entitats gestores el xifraven en un màxim del 5%. Ara, en compareixença al Parlament, els consellers Mena i Cleries diuen que ho han fet perquè dels qui cobren el PIRMI "uns viuen fora de Catalunya i altres són morts". Però no saben (o no volen) donar cap dada concreta, explicar cap cas que justifiqui les acusacions que han fet. Davant la polseguera aixecada per la mesura també han dit que el setembre es tornarà al sistema de pagament habitual, que la tramesa del xec nominatiu ha estat només per al mes d'agost.

La crisi afecta sobretot els més febles, els més desafavorits i ha estat una decisió molt desafortunada, un error molt greu, d'atribuir el suposat frau majoritàriament als immigrants magribins. Aquesta afirmació fomenta el racisme i la xenofòbia i afavoreix la desconfiança envers els més pobres. Sembla, talment, una maniobra de distracció dels poderosos encaminada a posar en guàrdia contra els més necessitats els segments socials de població que tenen por de perdre el poc que encara tenen.

Si el 18% de la població catalana viu per sota del nivell de pobresa, la quantitat de perceptors de la prestació no sembla pas exagerada. Una bona part dels qui s'hi acullen han esgotat el subsidi d'atur i no tenen possibilitat de tenir cap altre ingrés. Els preus del mercat immobiliari i els pocs mitjans de què disposen, fan que aquest segment de població, una bona part del qual viu en habitacions llogades, tingui tendència a canviar sovint de domicili. Una part d'aquestes persones sembla que no tenen domicili fix i estan empadronats en alguna adreça dels serveis socials.

Segons informacions difoses pels mitjans, el mes d'abril hi havia a Catalunya 33712 perceptors d'aquesta prestació, 20500 dels quals eren persones d'entre 35 i 59 anys.

La RMI representa una despesa mensual de 18 milions d'euros, o sigui, uns 216 milions anuals. El frau, doncs, si fos certa la previsió inicial del govern seria d'uns cinquanta milions anuals i d'uns deu milions calculat a partir de les dades de les entitats gestores. Com que el frau fiscal a l'Estat espanyol es calcula en uns 60/80.000 milions d'euros anuals, no seria molt més lògic i rendible que les actuacions s'adrecessin principalment vers aquest frau primordial?

S'ha remarcat que el PIRMI va néixer per afavorir la reinserció laboral. La crisi, especialment al sector de la construcció, ha fet triplicar, aquests darrers anys, la

quantitat de perceptors i ha desvirtuat, per manca de possibilitats, la finalitat de reinserir aquestes persones al mercat de treball. Abans deia que dues terceres parts dels qui la reben tenen entre 36 i 59 anys. Tothom sap que a partir dels 35 anys costa molt de trobar feina, sobretot si ha de ser feina una mica qualificada. D'altra banda l'atur juvenil ratlla el 40%. Però, és clar, els joves no preocupen gaire perquè solen viure a costa dels pares.

He mirat d'explicar aquesta situació a fi que el possible lector de l'article pugui veure fàcilment la gravetat de la situació per a les persones que poden perdre aquesta ajuda sense haver comès cap frau o engany significatiu.

Fa unes setmanes es va publicar la sentència d'un cas de frau fiscal que implicava inspectors d'Hisenda i empresaris. La majoria van ser condemnats a diversos anys de presó. Cap d'ells, però, no complirà aquesta pena. I les xifres de què es parlava eren realment importants. Perquè els qui tenen molt poden defraudar amb més impunitat que els qui no tenen res?

Mentrestant la jerarquia catòlica, envescada en el traüt ocasionat pels fastos de la visita papal, no ha tingut temps de fer sentir la seva veu. Sí que l'han feta sentir membres de base de la comunitat eclesial, però les veus que tindrien ressò als mitjans de comunicació, no s'han sentit. Què en queda de l'opció preferencial pels pobres?

Recordem la Declaració dels Drets Humans que, a l'article 22 diu que tota persona, com a membre de la societat, té dret a la seguretat social; té la facultat d'obtenir la satisfacció dels drets econòmics socials i culturals indispensables a la seva dignitat i al lliure desenvolupament de la seva personalitat, per l'esforç nacional i la cooperació internacional, segons l'organització i els recursos de cada país. I en l'article 23, apartat 1, proclama que tota persona té dret a un nivell de vida que asseguri la seva salut, el seu benestar i els de la seva família, especialment quant a alimentació, a vestit, a habitatge, a atenció mèdica i als necessaris serveis socials; tota persona té dret a la seguretat en cas de desocupació, malaltia, invalidesa, viduïtat, vellesa o en d'altres casos de pèrdua dels mitjans de subsistència a causa de circumstàncies independents de la seva voluntat.